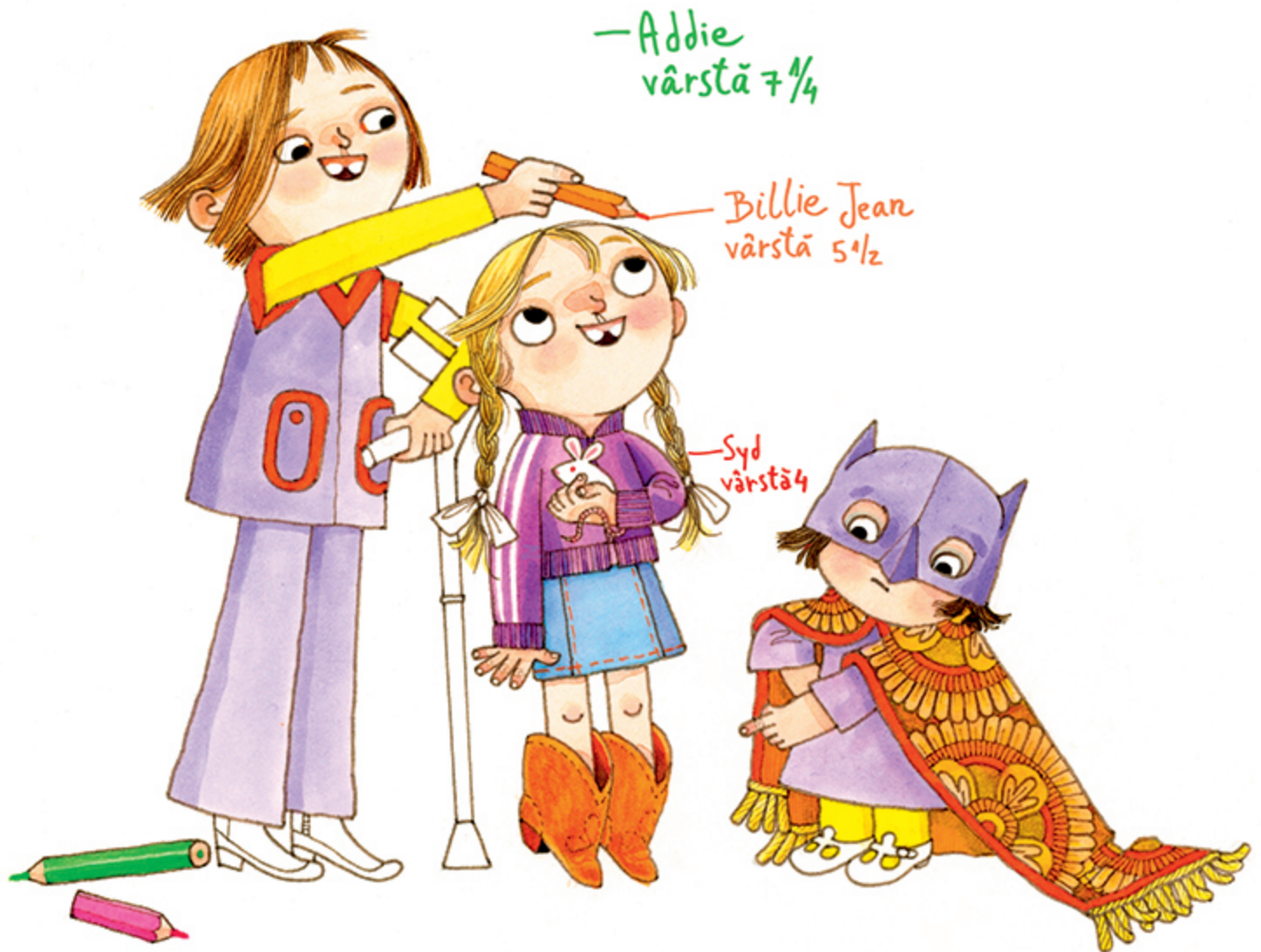

Dintre frați, Billie Jean e fix la mijloc.
Mai mică decât Addie, o-ntrece pe Syd c-un loc.
Are urechile medii, picioare tot cam așa,
Stă pe Strada de Mijloc, la jumătate, cumva,
Într-o casă mijlocie, cu șoarecul Pop cel obez,
Pe-o planetă mijlocie – neobosit titirez.

În familia Peet e un haos total.
Cu muzică nonstop și concurs vocal,
de când soarele-apune până ce stele sclipesc,
Ei cântă, se-ntrec, și adorm... e firesc.

O iau de la capăt chiar de-a doua zi:
Doi părinți. Șoricelul. Și trei frați hazlii.

Pământul se-nvârte mereu, grațios.
Ca Sydney și Addie, Billie crește frumos.
Syd bate la tobe, Addie cântă un pic,
Iar Billie Jean are talent la... nimic.

Flaut, vioară – câte n-a-ncercat!
Notele îi ies răgușite, păcat.
Muzica ei scârțâie ca o cheie în broască:
Un concert sublim, dar, vai, să se-oprească!
și vecinii și Pop ar prefera să lipsească.

Așa că Billie renunță. Dar noaptea, atent,
un gând o trezește, aproape de talent:
Nu-s grozavă ca Addie sau ca sora Syd.
Oare-s doar copilul de mijloc, timid?

